

ДОМАЦ

ЛИСТ ДОМА УЧЕНИКА ЧАЧАК

БРОЈ 25 • ПРОЛЕЋЕ 2016.

Наши матуранти...

... и наши прваци

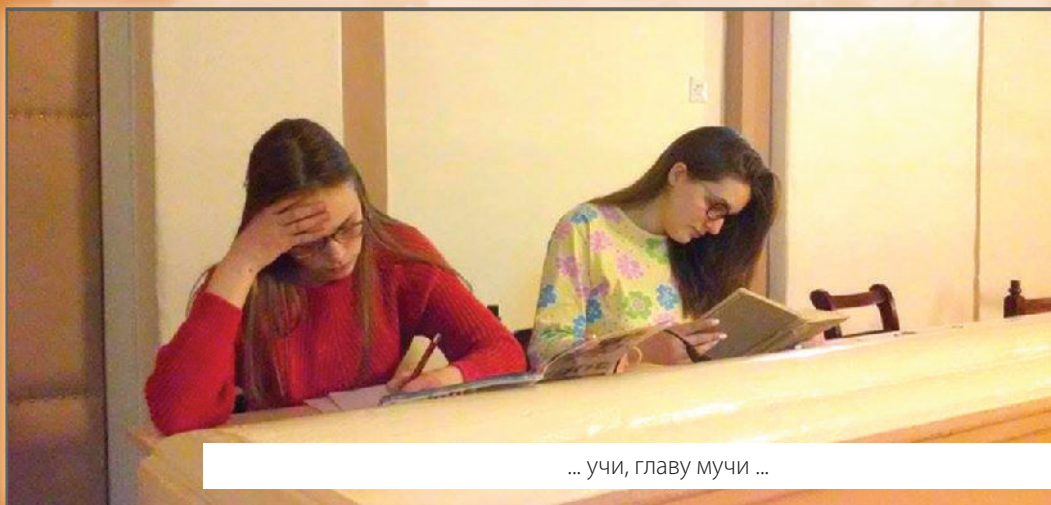
Дом – топлина, љубав, дружење!

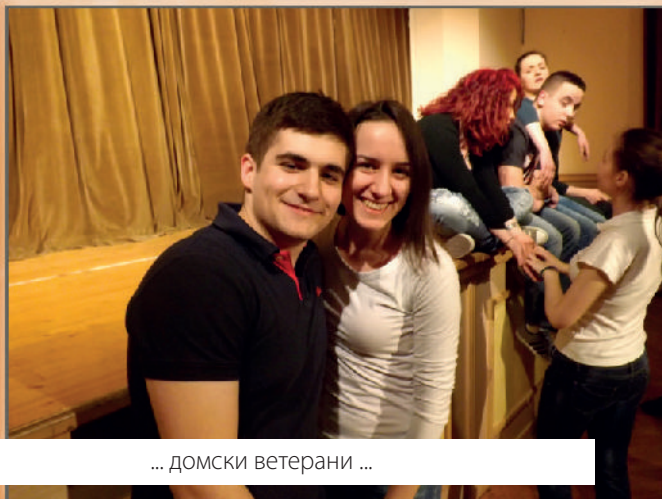
... неко учи ... неко диг'о све четири увис ... а неко риба ...

... селфи – уместо медаље ... (фудбалерке)

... учи, главу мучи ...

... домски ветерани ...

ДОМАЦ

БРОЈ 25
ИЗЛАЗИ ЈЕДНОМ ГОДИШЊЕ

Издавач:
ДОМ УЧЕНИКА
СРЕДЊИХ ШКОЛА ЧАЧАК
Учитељска 8, 32000 Чачак
www.domucenika-cacak.org.rs

За издавача:
Момчило Петковић,
директор

Уредник:
Братислав Бежанић,
васпитач

Помоћници уредника:
Игор Топаловић, III разред
Никола Видаковић, IV разред

Редакција:
Дијана Маринковић, IV разред
Братислава Новковић, III разред
Рада Новитовић, III разред
Невена Јечменић, I разред
Јелица Новковић, I разред,
Владимир Зечевић, I разред

Ликовни њрилози:
Марија Терзић, II разред

Штампа:
„Атеље ЈУРЕШ“ Чачак

Тираж 250

ЛЕТОПИС ШКОЛСКЕ
2015/2016.

31. 8. 2014.
10. 9.

У Дом је усељено 127 ученика, од тога 38 дечака и 89 девојчица. Одржан је састанак Ђачког парламента на коме је изабрано руководство Парламента и чланови комисија.

24. 9.

Прва домска журка (упркос многим препрекама) са музиком за незаборав.

25. 9.

3. 10.

Пројекција филма „Терминал“ са Томом Хенксом у главној улози. У дворишту Дома ископан је артечки бунар, што ће знатно смањити трошкове снабдевања водом.

7. 10.

Предавање за ученике Дома „Млади у вртлогу дроге“. Предавач Недељко Јовић

20. 10.

Трибина „Љубав и старење“ у организацији Центра за социјални рад града Чачка. Предавач: проф. др Невена Чаловска Херцог.

21. 10.

Предавање „Људско биће нама цену“ поводом Европског дана борбе против трговине људима

24. 10.

У оквиру Фестивала пењачких филмова Reel Rock 10, који је одржан у Београду 22. октобра у организацији OUTDOOR колектива из Београда, приказани су филмови о невероватном пењачком марафону у кањону „Потковица“.

26. 10.

Одлазак у Београд на Сајам књига.

4. 11.

За најуреднију собу у Дому у месецу октобру, одлуком Педагошког већа, проглашена је соба бр. 14.

19. 11.

Трибина „Стоп вршњачком насиљу“ у оквиру пројекта Џокер радија. Учесници – инспектори из ПУ Чачак, Рада Каранац координатор за превенцију насиља у Регионалном центру за образовање, Марина Глишић, координатор пројекта Џокер Радија, као и ученици из Економске школе, Гимназије и Прехрамбено угоститељске школе.

19. 11.

Поетско-музичко вече посвећено Хаџи Продановој буну и Боју на Љубићу, поводом јубилеја – 200 године од чувене Битке на Љубићу. Учесници у програму – Андрија Миликић, народни гуслар и ученици Дома ученика: Јана Татовић, Исидора Рајчевић, Игор Топаловић и Немања Чоловић.

20. 11.

Промоција књиге Изабране песме Томислава Поповића, професора књижевности у пензији.

25. 11.

Одлуком Педагошког већа, ученице из соба 14 и 22 (најуредније собе) награђене су улазницом за позоришну представу „Stand down“ са Небојшом Миловановићем у Дому културе Чачак.

23. 12.

25. 12.

Концерт Зорана Бранковић за ученике нашег Дома.

Представа за децу „Нова година – нова нада“ у извођењу васпитача вртића „Полетарац“, Предшколске установе „Моје детињство“, поводом доделе новогодишњих пакетића деци из вртића.

10. 12.

У клубу нашег Дома одржана је прва психолошка радионица за младе из циклуса под називом „Психолошка сазвежђа“ у организацији Дома здравља – Саветовалишта за децу и младе у Чачку. Радионице воде: Јасмина Кандић Шипетић, психотерапеут, Дејана Кићановић, психолог и Марија Васић, психолог.

12. 3. 2016.

На Регионалном такмичењу домова – Домијади, одржаној у Крушевцу, наша шаховска женска екипа освојила је ПРВО место. За наш Дом такмичиле су се: Марија Радојичић, Бранкица Ђурашевић и Јована Милутиновић.

18. 3.

ПОЧЕТАК ГРАДЊЕ НОВЕ ЗГРАДЕ ДОМА УЧЕНИКА: Потписан уговор између представника Министарства просвете и чачанског предузећа „Рамарк“ о изградњи нове зграде Дома ученика на парцели коју је обезбедио град Чачак, а која се налази поред студентског ресторана.

Домске секције:

Шахисткиње осветлале образ

Спортске секције

Наши спортисти су од новембра прошле године вредно тренирали уз стручну помоћ васпитача Александра и васпитачице Олгице. Ипак, резултати на такмичењу су изостали.

На домијади у Пожеги, одржаној 27. фебруара, наше девојке су биле успешније од дечака, у стрељаштву у екипном такмичењу освојиле су треће место, док је Мина Поповић заузела друго место у појединачном такмичењу. У одбојци смо остали без медаља, девојке су испале у првом кругу, а дечаки у четвртфиналу.

И поред два тренера, васпитача Аџемовића и Славка Пантелића, чувара у Дому и бившег голмана Борца, наши фудбалери нису успели да освоје медаљу на Регионалном такмичењу, одржаном 12. марта у Крушевцу. Образ нашег Дома у Крушевцу осветлале су шахисткиње, освојивши прво место у екипном такмичењу. Све честитке Марији, Бранкици и Јовани које

Велика очекивања од наших кошаркаша

ће нас представљати на Републичкој домијади на Златибору. Мушка шаховска екипа није остварила запажен резултат.

Велике наде полагали смо у наше кошаркаше који су сваке друге седмице тренирали у сали Техничке школе. Од 8 чланова секције, четворица тренирају у градским клубовима, у КК „Борац“ и КК „Младост“. На домијади у Александровцу, одржа-

ној у суботу, 26. марта, били су слободни у првом колу, а у другом су играли са опасним Краљевчанима, од којих су претходне године изгубили у финалу. Овога пута су их надјачали, али су у полуфиналу изгубили од изузетно спремних кошаркаша из ужичког дома „Петар Радовановић“, који су однели победнички пехар. Наши момци су освојили треће место.

Ијор Тојаловић, III разред

Културно- уметничко стваралаштво

Ове године је интересовање домаца за рад у секцијама у знатној мери опало у односу на претходне године, а главни разлог за то је, вероватно, то што по први пут приликом уписа у дом нису добили бодове за активности у дому. Због лошег одазива ученика, фолклорна и секција модерног плеса престале су са радом после свега неколико проба.

МУЗИЧКА СЕКЦИЈА окупља малобројне, али талентоване ученике. Ту су неки стари чланови секције, Тијана Бојовић – флаута, Вукашин Никитовић – гитара, Ангелина Аврамовић – пратећи вокал, а главно појачање је Јана Татовић, ученица првог разреда Музичке школе, главни вокал и клавир. То је група која

ће нас представљати на Регионалној домијади у Шапцу у категорији – популарна музика. Секцијом руководи стручни сарадник – Александар Јеринић, професор Музичке школе. Они ће изводити песму Амбасадора „Дођи у пет до пет“, која је, наравно, већ постала хит у Дому. У категорији етно музике представљаће нас Милица Пантовић, ученица првог разреда, песмом „Уснила је дубок санак“.

ДРАМСКА СЕКЦИЈА је почела са радом у октобру прошле године. За рад секције је задужена васпитачица Бисерка која је адаптирала комад Мирољуба Недовића „Женски бенд Шмизле“. У питању је мјузикл, а глумачка екипа састављена је искључиво од девојчица. У овој ко-

медији играју и певају: Јелена Живановић, Марта Младеновић, Јована Зарић, Анђела Костић, Дијана Маринковић и Милица Пантовић. Пожелимо им срећу да домијади у Шапцу!

РЕЦИТАТОРСКА СЕКЦИЈА ове године има само једног члана, то је Александра Драмљић. Она ће говорити песму „Одсутност“ Габријеле Мистрал. Секцијом руководи васпитач Братислав.

НОВИНАРСКА СЕКЦИЈА ове године можда није радила пуном паром, али је наша енергија била незаустављива онда када је било најпотребније. Овај број Домаца резултат је наше креативности и упорности.

Наши маџуранџи размишљају: ВЕЛИКА ОЧЕКИВАЊА

Никола Видаковић

Шта би вас наве- ло да се после фа- култета вратите у своје родно место?	Три филма:	Опишите вашег идеалног партнера:
Ако бих у мом родном месту могао да радим оно за шта сам се школовао, радо бих се вратио.	Форест Гамп; Мириسد жене; Америчка лепота.	Идеално би било када би она била и лепа и одгова- рајућа личност. Оно што од ње очекујем је разу- мевање и љубав.
Место у коме бих voleо да живим:		Професија коју ценим је:
Тоскана, негде око Фиренце. Предивна приро- да и задивљујућа архитектура.		Лекар. Због важне друштва- не улоге коју овај посао има и због одговорности.
Три књиге које бих свима препоручио:	Три асоцијације на ДОМ:	Код људи највише ценим:
<i>Госпођица</i> Иво Андрић; <i>Плодови земље</i> Кнут Хамсун; <i>Време смрти</i> Добрица Ћосић.	Људи које сам у Дому упознао; Соба број 2; Нека помало не- разумна правила.	Марљивост (рад); Тачност; Оригинаљност.

Немања Радојевић

Шта би вас наве- ло да се после фа- култета вратите у своје родно место?	Три жеље:	Да ли си се покајао због неких одлука?
Верујем да би то била љубав према породици и род- ном месту, успо- мене.	Да завршим фа- култет; Да будем срећан; Да будем здрав.	Грешке су сас- тавни део живо- та, када то схва- тиш – прихва- тиш их и наравно примениш научено.
Место у коме бих voleо да живим:		Професија коју ценим је:
Нисам о томе размишљао. Где год ме пут наведе.		Професионални возач. То је била професија мога оца.
Три важне ствари које су ми се деси- ле у дому	Три асоцијације на ДОМ:	Код људи највише ценим:
Променио сам се; Постао сам сналажљив; Постао сам самосталан.	Одговорност; Дисциплина; Васпитачица Олгица.	Поштење; Доброћудност; Раздраганост.

Марко Савић

Шта би вас наве- ло да се после фа- култета вратите у своје родно место?	Три жеље:	Опишите вашег идеалног партнера:
Привредни развој мог родног места.	Да упишем факултет; Да будем успешан; Да будем срећан.	Да буде онаква каква јесте.
Место у коме бих voleо да живим:		Професија коју ценим је:
Лондон – град са много могућ- ности за напре- дак, а такође – град са богатим историјским наслеђем.		Лекар, зато што помаже људима.
Три важне ствари које су ми се деси- ле у дому	Три асоцијације на ДОМ:	Код људи највише ценим:
Осамосталио сам се. Упознао раз- личите људи. На- учио сам да будем прави пријатељ.	Васпитачи; „Ајмо, устајање!“ „Распремите собу!“	Искреност; Упорност; Самоувереност.

Немања Чоловић

Шта би вас наве- ло да се после фа- култета вратите у своје родно место?	Три жеље:	Опишите вашег идеалног партнера:
Пријатељи и посао којим ћу се бавити.	Да упишем факултет. Да будем свестеник. Да имам мало мање проблема.	Искрена, пожртвована, смирена и разум- на плавуша.
Место у коме бих voleо да живим:		Професија коју ценим је:
Аранђеловац – најлепши град Шумадије, Србије и света!		Лекар у хитној помоћи – то је за- нимање које се у Србији мало цени, а најбит- није је.
Три важне ствари које су ми се деси- ле у дому	Три асоцијације на ДОМ:	Код људи највише ценим:
Упознао сам добре људе; Постао сам пред- седник Домске заједнице; Завршио средњу школу.	Хладна вода; Соба број 5; „Ајмо, момци – устајање, буђење, доручак! Распре- мите собу!“	Искреност; Смиреност; Разумевање.

Наши мајџуранџи размишљају: ВЕЛИКА ОЧЕКИВАЊА

Александра Јоровић

Шта би вас навело да се после факултета вратите у своје родно место?	Три жеље:	Опишите вашег идеалног партнера:
Мој брат Јован.	Да упишем факултет. Да сачувам контакт са Домцима. Да ме Дом ученика не заборави!	Очекујем искреност, толеранцију, флексибилност и подршку!
Место у коме бих волела да живим:		Професија коју ценим је:
Чачак, зато што ми је у Чачку до сада био најбољи период живота.		Лекар – професија која захтева огромну одговорност.
Три важне ствари које су ми се десиле у дому:	Три асоцијације на ДОМ:	Код људи највише ценим:
Постала сам одговорна; Упознала сам више од 300 људи потпуно различитог карактера; Фолклор.	Домијада у Крушевцу 2012. године; Бобо (Љубав); Огласна табла.	Искреност; Позитивну енергију; Прихватање својих грешки (Толеранцију).

Дијана Маринковић

Шта би вас навело да се после факултета вратите у своје родно место?	Три жеље:	Опишите вашег идеалног партнера:
Породица и пријатељи.	Факултет и посао. Да будем окружена dobrим људима. Да се не променим, да увек будем оно што сам!	Изгледа да ја тражим много, и да такав не постоји. Нека он нађе мене.
Место у коме бих волела да живим:		Професија коју ценим је:
Није битно место, већ људи.		Васпитачица – рад са најдивнијим створењима на свету, професија која подразумева пожртвованост, љубав и осећајност.
Три важне ствари понећу из дома:	Три асоцијације на ДОМ:	Код људи највише ценим:
Пријатељства; Научила сам да живим са бучним доцимеркама; Открила сам у себи таленте за глуму и писање.	Кухиња – „Нема додатка!“; Капелица – најлепше место за дружење; Топлина, љубав, дружење!	Искреност; Пожртвованост; Доброту.

Милица Марковић

Шта би вас навело да се после факултета вратите у своје родно место?	Три жеље:	Опишите вашег идеалног партнера:
Жеља да будем уз своју породицу.	Да упишем факултет; Да спознам праву љубав; Да Марија купи пуњач, крему за руке и пинцету.	Очекујем искреност, толеранцију, поштовање, разумевање за моје промене расположења, смишао за хумор...
Место у коме бих волела да живим:		Професија коју ценим је:
Нови Сад. Носим дивне утиске из тог града. Можда ћу у њему студирати, и засновати породицу.		Највише ценим професију лекара, али највише волим професију коју сам изабрала – грађевину.
Три важне ствари које су ми се десиле у дому	Три асоцијације на ДОМ:	Код људи највише ценим:
Другарство; Љубав; Челичење у сваком смислу те речи, психичко сазревање.	Немања; Непроспавање ноћи због учења; Марија која не чисти собу.	Искреност; Одговорност; Када неко има став и уме да брани сопствено мишљење, а не заступа туђе.

Јана Савковић

Шта би вас навело да се после факултета вратите у своје родно место?	Три жеље:	Опишите вашег идеалног партнера:
Једини разлог би била породица.	Да упишем факултет; Да упознам Новачка Ђоковића; Да обучем униформу!	Очекујем поштовање, поверење, подршку, објективност
Место у коме бих волела да живим:		Професија коју ценим је:
Било би то место које би ми пружало више могућности.		Лекар – због одговорности коју носи са собом.
Три важне ствари које су ми се десиле у дому	Три асоцијације на ДОМ:	Код људи највише ценим:
Пријатељства; Упала желуца; Завршила сам средњу школу.	Обавезе; Галама; Спавање.	Добросту; Искреност; Смишао за хумор.

Наши ђрваци • Наши ђрваци • Наши ђрваци

Моји први дани у Дому

Невена Јечменић

Ништа не траје вечно, па ни период у коме живимо са својим родитељима. Дође и тај дан када морамо да кренемо у живот. Неко одлази из родитељске куће да би створио сопствену породицу, неко због факултета, а ја сам морала раније да се одвојим, када сам уписала средњу школу. Живим у малој сеоској средини. Пре поласка у средњу школу, родитељи и ја смо дуго разматрали шта би било најбоље за мене и заједно смо дошли до закључка да је то – дом ученика. Стигао је и тај дан, уселила сам се у Дом. Упознала сам пуно својих вршњака, све ми је изгледало као велика екскурзија. Било је забавно. Свако је причао нешто о себи, шалили смо се, смејали. Друштво ми је одвлачило пажњу,

видела сам само лепе стране дома. Све је то било лепо, али после два дана пожелела сам да се та екскурзија заврши и да идем кући, више ми није било толико забавно. Почела сам све више да учавам и оне лошије стране дома, оно што ми је у почетку било лепо, сад ми је сметало. Нова средина и нова школа створили су носталгију која ме је гушила. Мислила сам да се то само мени дешава, али не – по ходницима је лебдела нервоза. Чак сам била на ивици да напустим дом, али, како је време пролазило, ја сам се полако навикавала на нову средину и стекла неколико пријатеља.

Сада кад седим и размишљам, схватам да нисам погрешила што сам дошла у дом. Мислим да би било превише за мене да се овако рано осамосталим, а у Дому ми васпитачи, на неки начин, замењују родитеље. Много ми је лакше због тога. Надам се да ћу остати у Дому до краја школовања и да ће то бити једно велико искуство.

Невена Јечменић

Мој сусрет са Домом

Владимир Зечевић

Дом ученика, место где се живи у заједници једнаких, где се деле све среће и туге, сваки бес, место где деца и девојчице постају момци и девојке. Кад сам први пут угледао Дом, помислио сам: „Боже, како овде може да стане 120 ученика!“ Са малом језом ишчекивао сам усељење у дом, питајући

се какво ли је тамо друштво, какви су васпитачи. Напетост је све више расла све до дана кад сам се уселио у Дом. У почетку је било тешко навићи се на нову средину, али сад сам се већ навикао. Сви цимери су старији од мене, ја сам једини првак на спрату, али су сви добри према мени. Највише времена проводим у учењу, то је логично, јер сам се уписао у Гимназију. У слободно време дружим се са својим вршњацима, одлично се осећам у амбијенту дома и надам се да, бар до краја ове школске године, нећу мењати мишљење.

Владимир Зечевић

Почетак градње новог дома

Понедељак, 18. марта 2016. године, потписан је уговор између Министарства просвета и чачанског предузећа „Рамарк“ о изградњи нове зграде Дома ученика, на парцели коју је обезбедио град Чачак, поред студентског ресторана, у непосредној близини спортског центра „Младост“. Сви локални медији су то објавили, па ни ми нисмо могли да се оглушимо о ову, за нас тако значајну, вест.

Разговарали смо са Момчилом Петковићем, директором Дома.

КАДА ОТПОЧИЊУ РАДОВИ И КОЛИКО ЋЕ ТРАЈАТИ?

– У понедељак, 4. априла 2016. Године, биће постављен камен-темељац за нову зграду Дома. Од тог дана ћемо гледати како расте нови Дом. Предвиђено је да радови трају укупно 230 дана, што значи да ће се први ученици уселити у нову зграду Дома школске 2017/18. године.

КОЈЕ СУ ПРЕДНОСТИ НОВОГ ДОМА И КОЈИ ЈЕ КАПАЦИТЕТ?

– Укупан капацитет Дома, са старом и новом зградом, биће 200 ученика, од тога ће 135 ученика бити смештено у новом Дому, који ће бити саграђен по најсавременијим стандарима за објекте ове намене. Све собе ће бити трокреветне, са засебним купатилом. На сваком спрату ће бити дневни боравак, место окупљања за ученике и читаоница. У новом Дому је пројектована кухиња са трпезаријом за дистрибуцију хране, тв сала, библиотека са читаоницом и интернет-клубом, као и клуб у коме ће се домци окупљати и проводити слободно време. У плану је и изградња мини-игралишта у дворишту Дома.

ДА СТЕ ВИ ДОМАЦ, У КОЈИ БИСТЕ СЕ ДОМ УСЕЛИЛИ?

– У стари, зато што је то Дом са душом, или у нови, у који тек треба удахнути топлину старог дома?

Никола Вудаковић

Сећања

Јелена Сџурић-Јеленић:

ДОМ
као судбина

Одрасла сам у Гучи, средњу школу уписала у Чачку и тако dospela у Дом. Први пут сам се одвојила од родитеља. Дом је био интересно место, са пуно девојчица и дечака, па ми одвојеност од родитеља није тешко пала. Соба у којој сам

Успомена на домске дане

По одласку из Чачка, Јелена је завршила Пољопривредни факултет, а Слободан Вишу машинску школу у Земуну. У браку су од 2011. године и имају двоје деце.

становала са још пет цимерки није била погодна за учење, па сам се тада први пут сусрела са читаоницом, у којој сам у почетку проводила највише времена. Ту сам први пут приметила Бобана. Свидело ми се то што је био фин дечко и што је и он доста учио. Упознала нас је другарица и тако је почела наша љубав. Доста времена смо проводили заједно. Домска сала је била главна просторија за окупљање и дружење, слободно време смо углавном ту проводили. Моја васпитачица, Биса, је била мало строжија, па ми је често приговарала да треба више да учим, а да се мање љубакам са дечком пред другима. Бобанов васпитач је био Ерић, код домаца је важио за најопуштенијег васпитача. Поред њих, тада је радио и васпитач Братислав, а пред крај мог боравка у дому почела је да ради и васпитачица Олгица. У дому је било доста спортских и других активности. Бобан је играо кошарку, а ја стони тенис. Ишли смо у друге градове да се такмичимо на домаћадама које су ми остале у лепом сећању. Када је Бобан отишао да студира, и ја сам отишла из дома, јер без њега то место за мене више није било исто. Наша љубав се наставила и касније. Једно време смо се растали, али смо схватили да љубав и даље траје. Данас смо у браку и имамо двоје деце. Понекад се сетимо домских дана и увек изнова схватимо да нам је то био један од лепших периода у животу.

Пукотине
на срцу

Када човек доживи несрећу, застане и погледа људе око себе. Постоји ли будућност за све нас? Зашто постанемо свесни свега, тек кад ударимо главом о зид?

Било је то пре пет година, а чини ми се као да је јуче било. Многи су заборавили, али они који су у тих петнаест секунди изгубили све што су стварали деценијама, још нису прежалили. У тим тренуцима нисам знала шта се дешава, испред мене бела светлост, као да је неко уперео лампу. Тих петнаест секунди није било тако страшно, већина нас је први пут доживела земљотрес, до тада смо само слушали о тој појави. Ми који смо доживели ту силу, вероватно ћемо је памтити до краја живота.

Изазимо смо на улицу, светла се пале, деца плачу, родитељи у неверици. Сви се питају зашто смо ово заслужили. Они који ово нису доживели, не знају тај осећај. Руше се куће, ломе се прозори, ствари, али најстрашније није то, већ израз на лицима људи. Није то туга. То је бол, као када вам неко кида парче по парче меса. Та несрећа која се догодила 3. новембра 2010. године, заувек је променила животе нас, Краљевчана. Ти људи, моје комшије, рођаци и родитељи, после тог земљотреса нису исти. Остала је стрепња, остале су пукотине на срцу, не само на зидовима кућа. Зидове смо закрпили, а срца нисмо зацелили, али научили смо да се носимо са недаћама, да живимо са пукотином на срцу.

Дијана Маринковић, IV разред

Јана Таџовић: КЛАВИР

МОЈ ХОБИ

ТАЛЕНТОВАНА, СКРОМНА И УПОРНА

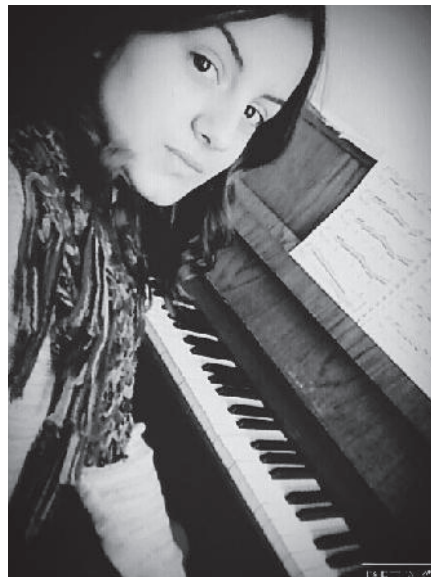
Међу домцима су и ове године они који се баве музиком. Имао сам задовољство да разговарам са Јаном Татовић, талентованом младом дамом, ученицом првог разреда средње Музичке школе „Др Војислав Вучковић“, која феноменално пева и свира клавир.

Јана

- Када си открила свој таленат за музику?
- Када сам имала шест година кренула сам на прве часове клавира и тада сам открила свој таленат. Завршила сам и нижу музичку школу у Ивањици.
- Претпостављам да је теби музика више од хобија, реци ми да ли је то професија којом би желела да се бавиш?
- Наравно, планирам да завршим академију и да радим у школи као професор клавира. Одувек сам знала да ћу се бавити музиком и када сам уписивала средњу школу за мене није било друге опције.
- Ко ти је највећа подршка?
- Највећа подршка ми је мајка.
- Да ли свако може да свира клавир?
- Клавир могу да свирају само људи са јаким живцима, али је потребно бити вредан и упоран.
- Да ли си освојила неку награду?

- На међународном такмичењу у Шапцу освојила сам друго место у категорији клавир, а што се тиче певања освојила сам треће место на фестивалу Чаролија 2008. године, када сам имала 7 година.
- Ко су ти музички узор и коју врсту музике највише волиш да слушаш?
- Омиљени композитор ми је Рахмањinov, а поред класичне слушам и забавну музику, домаћи и страни рок.
- Да ли ти се свиђа домски живот?
- Свиђа ми се живот у Дому, цимерке су ми одличне. Дом ми помаже у ослобађању од треме када свирам и наступам пред другима, пошто сам ја велики тремарош.
- Твоја школа је прошле године добила нову зграду. Да ли су услови задовољавајући?
- Презадовољна сам, све је врхунски опремљено. Одлични су услови за вежбање, имамо и велику концертну салу.
- Поред тога што си надарена за музику, ти си изузетно лепа. Да ли ти импонује то што је већина момака заљубљена у тебе?

Пијанисткиња Јана Татовић

- ☺. (На ово питање Јана није дала ниједан коментар, само се мало насмешила).

Никола Видаковић, IV разред

Мирјана Ђоковић

Мирјана Ђоковић:
КИК-БОКСНАЈЈАЧИ
ОСТАЈУ

Кик-бокс тренира од шестог разреда основне школе. Члан је клуба Борац, а тренер и велики узор јој је Славољуб Пипер, бивши европски првак у овом спорту. У клубу је упознала много другара. За свој хоби каже да се он једноставно воли, мораш да трпиш батине и да умеш да се бијеш. Иако је задобила доста повреда, најпре прелом шаке, а потом прелом лакта, то никада неће бити разлог за одустајање од овог спорта. Родитељи нису подржавали њен избор, али касније су схватили да она то заиста воли и нису је спутавали. Мирјанин највећи успех досада је освојено прво место на општинском такмичењу у Горњем Милановцу где је као награду добила – рукавице.

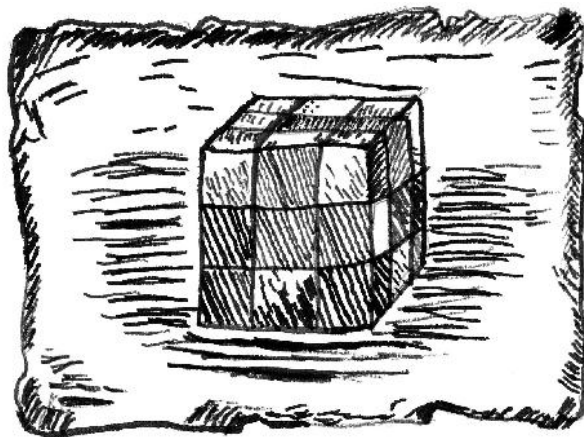
Дијана Маринковић,
IV разред

Мој ајел:

Живој је иџра, а не коцка!

Каква је будућност земље где се поред школе уместо библиотека отварају кладионице? Данашњи школарци не знају ко су били Достојевски, Шекспир и Гете, али зато знају све тимове у Енглеској Премијер Лиги, не знају да реше квадратну једначину, али знају да израчунају колико новца ће добити ако Борац победи Црвену Звезду. Прилика да се без труда дође до новца одувек је била примамљива, али оно што забрињава је што се све више младих ослања на њу. Деца још у основној школи почињу да посећују коцкарнице и кладионице, полако улазе у свет порока, а нико поводом тога ништа не предузима. Какву то поруку ова држава деци шаље? Није битно колико вредно учите и радите, колико сте поштени и праведни, битно је да имате само мало среће и можете доћи до новца. Данас коцка није грех, већ начин преживљавања. Новац се цени више од знања, пороци више од врлина, незадрживо срљамо у морални суноврат, али оно што највише забрињава је што нико у томе не види проблем. Зашто малолетници могу да се кладе, иако је то законом забрањено? Зашто родитељи допуштају да њихова деца свој џепарац прокоцкају? Да ли је икоме стало до будућности ове земље и њене деце? Како власницима тих кладионица није жао да узимају новац од најмлађих, зар им је профит важнији од свега другог?

На крају апелујем на све своје вршњаке да престану да се кладе. Узмите живот у своје руке и сами

Марија Терзић

кројите своју судбину. Новац који ћете зарадити својим радом вреднији је од оног добијеног на коцки. Морамо се сами борити за неку светлију будућност у којој ће се поштовати морални принципи, а пороци разликовати од врлина. Изаберите тежи пут и покажите да се до успеха може стићи и знањем, а не само срећом. Не дозволите да вам продају маглу и варају вас да сте нешто зарадили и не заборавите да је коцкар увек на губитку.

Никола Вудаковић, IV разред

Будимо пошћени!

Старији су нам увек говорили да треба чувати поштење, а ја се сада питам где је то поштење. Да ли у овом свету корупције и криминала има места за поштењег човека? Да ли сте ви поштени, да ли сам ја поштена?

Имам осамнаест година, и уместо да се радујем животу, плашим се за своју будућност. Зашто сада, у четвртој разреду, моји другари причају да ће уписати факултет зато што имају везу да се запосле? Шта ће бити са онима који немају ту везу? Ви који имате посао, запитајте се како сте дошли на то место.

По болницама излепљени натписи: „Не примамо мито”. Колико

вас је, ипак, ставило новац у књижицу, у тренутку кад је вама или неком вама блиском висио живот о концу? Знам, много вас. А још је горе што су ти исти људи који су „подржавали” борбу против корупције у здравству, узимали тај новац. Да ли њима уопште нешто значи Хипократова заклетва?

Свакодневно виђамо насиље на улици, у школи, и не реагујемо, већ чекамо да неко други пријави насиље, да нас после не би малтретирали. Да би био поштен, данас мораш бити храбар, а храброст је одлика великих људи, људи који не затварају очи пред злоделима других.

Докад ће мудри да ћуте и мекдији да нас лажу? Шта да урадимо

да будемо бољи, храбрији, поштењнији? Држава да подигне главу горе и нешто предузме, а ми да не гледамо своју будућност у другој држави. Зашто не бисмо заједно покушали, зашто не бисмо пријавили насиље, корупцију?

Храброст и поштење не могу једно без другог. Сви ми имамо дозу храбрости у себи. Хајде сада, када је најтеже, да је покажемо! Знам да је тешко, али боље да то одмах урадимо, јер сутра неко ваш може бити жртва. Не будимо кукавице, будимо већи људи од њих, не затварајмо очи – пријавимо насиље, упутимо позив агенцији за борбу против корупције!

Дијана Маринковић, IV разред

Са лица месѿа

Рада, Братислава, Јована, Немања, Дијана и Игор

Сајам књиѿа 2016. – Delete all !

Овогишњи јубиларни 60. Сајам књига, чији је почасни гост била Русија, није могао да прође без нас домаца. Имали смо много проблема са организацијом превоза, одлагали полазак из дана у дан, али ништа нас није спречило да кренемо у авантуру.

Био је то четвртак, дан када на сајам долазе ђаци из многих школа. Хале су биле препуне деце, а најсимпатичнији су били они који су се на пут пријавили само да би дошли у Београд, да прошетају „Кнезом“ до Калемегдана, горе „опале неки селфи“ и, наравно, поједу чизбургер у „Меку“. Њих књиге нису интересовале, седели су као просјаци у ћошковима на чистом и усисаном тепиху и гледали у своје телефоне, који ће још мало бити паметнији од њих.

Што се нас тиче, ми смо дошли како би купили неку књигу за себе, а и попунили домску библиотеку новим књигама, али и провереним насловима из школске лектире. Били смо одушевљени руским штандовима која су красила нова издања руских класика, али и савремених писаца. Идемо ка главној хали и заустављамо се у постору за одржавање трибина, улазимо како бисмо послушали једну трибину о очувању српског језика и ћирилице, кад, где чуда, ту срећемо нашег познатог глумца Светислава Була Гонцића, са којим имамо прилику да се фотографишемо и поразговарамо. Пожелео нам је леп провод на Сајму и продужио даље.

Трагајући за књигама у главној хали, чујемо бурно вриштање девојчица, видимо огромну масу код једног штанда, уперене телефоне, блицеви севају... Не знамо шта се догађа. Прилазим, распитујем се коме вриште. Да се не дели бесплатна чоколада? Не, у питању је „чувена“ блогерка Zorannah. Наравно чули сте за њу и њен допринос култури, књига-првенац, албум фотографија уз коментаре. И то је као књига. Тог дана,

она је продала цео тираж од 2.000 примерака по цени од 1.190 динара. Сишла је међу масу у пратњи обезбеђења. Њена „сликовница“ је једна од најпродаванијих књига на Сајму, застрашујући податак.

Идемо даље, сретнемо Љубивоја Ршумовића, не можемо да верујемо, одушевљени смо и са њим направимо неколико лепих фотографија.

Остало нам је још само да посетимо штанд, на коме ради један бивши домац, Магда Миликић, која у Београду студира књижевност. Васпитач је изразио жељу да се фотографише са Магдом, ја узнем фотоапарат, сликам их неколико пута и прегледајући нове фотке направим кобну грешку. Наиме случајно стиснем опцију „Delete all“. Да плачем – ништа не вреди, да чупам косу – не помаже, од муке сам почео да се смејем. Оде случајно и Буле и Ршум и још лепих слика са Сајма, али шта да се ради, идемо даље. На изласку, угледасмо Вању Булића, који нас је мало насмејао, наиме кад смо му се представили и рекли да смо из Дома ученика из Чачка, он је само прокоментарисао: „Шта да се ради, нико није савршен.“ Са њим смо направили неколико фотографија, али ја више не узимам апарат.

Са Сајмом смо завршили, идемо и ми мало до „Кнеза“, Калемегдана, али не и до „Мека“. Ми смо отишли у једну ћевабџиницу и појели „десет у пола“, али без лука. Најели смо се, попили пиће, наравно све је Дом частио. Не, нисам ироничан. После тога смо мало „прошврљали“ по Београду и правац за Чачак у наш Дом.

Још само да набројим ко је чинио домску делегацију на овогодишњем сајму: васпитач Братислав, Немања Чоловић, Јована Милутиновић, Дијана Маринковић, Братислава Новковић, Рада Новитовић и ја, искусни фотограф који више не дохвата апарат.

Игор Тојаловић, III разред

Са лица месѿа:

Поеѿско-музичко вече у Дому

Поводом јубилеја 200 ѿгодина од Боја на Љубићу

У Дому ученика, у четвртак, 19. Новембра 2015. године, одржано је поетско-музичко вече посвећено Хаѿи Прода новој бунѿ и Боју на Љубићу. У намеру да се не заборави слободарска традиција нашег народа, ученици Дома су дошли на идеју да, у години обележавања значајног јубилеја – 200 година од Боја на Љубићу, организују вече посвећено овим историјским догађајима из Другог српског устанка. У мају ове године, пре централне манифестације која је одржана 6. јуна, домци су посетили Меморијални комплекс на Љубићу и одали пошту Танаску Рајићу и погинулим јунацима, па су, како кажу, одлучили, да они буду ти који ће дати и завршну реч обележавању овог јубилеја. У програму су учествовали: Андрија Миликић, народни гуслар, иначе запослен у Дому, и ученици Дома. На клавиру је свирала Јана Татовић, ученица првог раз-

Учесници поетско-музичке вечери посвећене значајним историјским догађајима

реда Музичке школе, Исидора Рајчевић и Игор Топаловић читали су народну поезију, а водитељ програма био је Немања Чоловић. Приказ-

ана су и два документарна филма у продукцији „ТВ Галаксије”.

Игор Тоѿаловић, III разред

Предавање у Дому:

Млади у врѿлоѿу дроѿе

„Прво је човек узео дроѿу, заѿим је дроѿа узела дроѿу, а на крају је дроѿа узела човека“

У препуној сали Дома ученика 7. октобра 2015. године одржано је предавање о штетном утицају дрога. Предавање је одржао психолог Недељко Јовић, представивши најпре своју књигу „Породица у вртлогу дроге”, на основу које је акредитован и семинар за родитеље, професоре, васпитаче и ђаке који је реализован широм Србије. Вече је било динамично и интересантно, након уводног предавања о штетности дрога, приказан је документарни филм „И ја имам душу” – исповест ду-

гогодишњег наркомана. Филм је оставио изузетно јак утисак на домце. Чули смо и различита искуства са других предавања у Србији, у којима су учествовали и родитељи наркомана, износећи своја искуства. Главна порука са предавања је: „Дрога је злоћудни диктатор који од наркомана ствара марионету. Стога, не кажњавајте већ лечите, не очајавајте, већ помажите да наркоман разбије свој хемијски животни оклоп.”

Браѿислава Новковић,
III разред

Марија Терзић

Са лица месџа:

КОНЦЕРТ Зорана Бранковића у Дому ученика

У сали Дома ученика 23. децембра 2015. године познати чачански поп-рок певач, Зоран Бранковић, одржао је концерт акустичарске музике. Бранковић је био фронтмен чачанске Крвне групе, која је била активна почетком осамдесетих година 20. века и иза које су остала два албума. У наставку каријере Бранковић се бавио етно музиком и снимио два албума.

На почетку концерта чули смо нумеру Концерт за Аранхуез шпанског композитора Хоакина Родрига, након чега је уследио чувени инструментал „Апачи” групе Шедоуз. Унаставку смо чули песме „Да те милујем” и „Волео бих да је неко с моје стране” из репертоара Крвне групе, као и две нове песме

Зоран Бранковић

песме из репертоара Бранковића, од којих је једна песма о Чачку. До краја смо чули хитове домаћих и страних аутора, Елвиса Прислија, Реј Чарлса, Битлса, Луј Армстронга и др. Нажалост концерт није био добро посећен. У првим редовима седали су старији посетиоци из града, Бранковић познаници, пријатељи и поштоваоци. А домци? Било нас је свега тридесетак. Нажалост поп-рок музика није занимљива већини домаца. У то смо се уверили већ следећег дана, на домској журки, на коју су сви похрлили, а на којој се углавном пуштао турбо-фолк. Свеједно, био је ово концерт за памћење, несвакидашњи догађај у нашем Дому.

Игор Тојаловић, III разред

Матија Бећковић у Чачку

Игор са Матијом Бећковићем

О вогодишњи светосавски програм који је трајао три дана отпочео је предавањем нашег познатог књижевника и академика, Матије Бећковић, у понедељак, 25. јануара 2016. године у великој сали Дома културе у Чачку. У препуну салу, Матија је ушетао тихо и самоуверено, како се и очекивало од најмлађег академика у историји САНУ-а и једног од најмудријих Срба данашњице и више од сат времена својим говорничким умећем држао је пажњу чачанске публике која је једва стизала да генијалног књижевника испрати громогласним аплаузом. Препун елана и енергије, песник је на бис прочитао неколико својих песама. По завршетку успешне књижевне вечери био је веома расположен да потпише бројне књиге и да се са свима фотографише.

Игор Тојаловић

Моје омиљено месџо у играду

По природи сам веома лења и тешко себе натерам на вежбање, здраву исхрану и дијете, мада већина баш из тог разлога одлази на стазу како би своје тело довели до савршеног изгледа. Стаза за трчање ми је драго место из више разлога. Када је лепо време шеталишта се напуне људима, нико не жели да сунчан дан проведе у затвореном простору. На стази можемо затећи различите генерације, децу на љуљашка-

ма и клацкалицама, младе у доброј кондицији на гимнастичким справама, људе средњих година и старије који се осећају млади, који излазе у рекреативну шетњу у жељи да поправе линију. Обична тренерка, мајица и патике – то су овде једини реквизити, није вам потребна шминка и добра фризура. Овде се сви осећају опуштено и слободно.

Брајислава Новковић, III разред

Комуникација

Слово о језику и народу

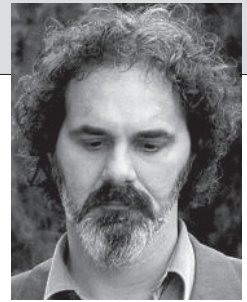
Језик је најживљи и најсмисленији облик људске егзистенције дарован му Духом на рођењу. Како се развија тело његово, тако се разраста и његов говор који се, осим договореним правилима ради лакоће свакодневног са-

обраћања, ничим нити може омеђити нити би то требало радити. Он је природна особеност људског бића, оно што му је, заједно са животом, даровано рођењем.

Језик је један од кључних чинилаца конституисања једног народа, па су стога он и писмо врло битне одреднице његове самосвојности. Не заборавимо да на црквенословенском, који је преуређени наследник и чувар српскословенског језика, реч језик значи народ, оно што је код старих Грка означавала реч етнос, дакле скуп свих особина које један народ чине посебним, али исто тако означава и незнабошце (јазичнике). У крајњем значењском исходу, језик је оно што одређује неки народ. Са друге стране, реч језик може да означава и дијалекат, односно наречје (говор једног језика са особеностима које га одвајају од других говора истог језика).

У 19. веку долази до сваковрсних превирања код Срба, поготово на пољу државотворне политике, а са њом и културног миљеа будућег народног бића који прати новонастале историјске промене. Кључна фигура 19. века је, свакако, Вук Ст. Караџић. Он уопште није самосвојна културолошка појава, што је заправо и немогуће бити. Многи су пре њега почели оно што је он само довео до краја. Дворске скриптарнице деспота Стефана су већ назначиле обресе будућег писма и језика, то су наставили дубровачки трговци у својим извештајима о пословању и пословним писмима, затим барокни просветитељ Гаврил Ст. Венцловић који уводи у писмо слова ћ, ђ и џ, потом Доситеј Обрадовић, као и млади бечки студенти философије (Сава Мркаљ) и медицине (Лука Милованов).

Колико год га славили као онога ко нам је подарио савршено писмо и човека који је коначно осведочио народни језик као књижевни, Вук је за противнике, званичне и притајене, имао све саме образоване људе који су желели да заснују културни модел по узору на грађански оријентисане идеје: митрополита карловачког Стефана Стратимировића, физичара, математичара, преводиоца и философа Атанасија Стојковића, научника и просветитеља Павла Соларића, романописца Милована Видаковића, владику и преводиоца Лукијана Мушицког, политичара и писца Саву Текелију, теоретичара књижевности, правника и преводиоца Јована Хаџића, књижевника и министра просвете Јована Ст. Поповића, књижевника и лекара Јована Стејића, песника и врсног беседника Никанора Гру-

Хиландарски типик

јића... Они су били против унијаћења путем језика са црквено-политичког и против слепог народњаштва са културног становишта, чије плодове ми данас здружено убиремо – превласт латиничног писма и туђих речи у говору, као и заборављање сопствене историје.

Слободан Николић, проф. српског језика и књижевности у Гимназији

ПИСМО

Писмо, обичан папир и коверта. То би многи од вас рекли, зар не? Неки ипак мисле другачије. Писмо је папир исписан оловним пером. И није ствар у перу, ствар је у мастилу које се по папиру шири попут крвотока који тече венама, а као што знате, драги моји, та крв долази до срца. Речи. Тешке речи треба исписати у том писму, да би речи стигле до срца. Није лако написати ни обично писмо, не пишу се писма свима. Пишу се само онима који чекају, било да су они заљубљени, затворени, отуђени. У њима су речи љубави, искрена осећања, у понеком изгужван папир, а слова замазана. Писма се више не пишу, нема више догореле свеће која чека да рука заврши свој пут. Зато, драги моји, ја ово писмо пишем вама, да не заборавите ко вас воли и кога волите.

Ваша Дијана

Дијана Маринковић, IV разред

Васийиџач на сѣрани домца

Млади у реалном и вирѣуелом свеѣу

Утицај медија на савремено друштво умногоме се увећао појавом интернета. О њему је заправо постало потребно расправљати, сви ћемо се сложити да је утицај интернета на друштвено мњење веома јак, а нарочито међу децом и младима који су, заправо, његови најмногобројнији конзументи. У времену у коме живимо потребно је добити брзу информацију, до скора је то било нешто што се веома ценило, а данас се подразумева да су нам све информације доступне у сваком тренутку. Интернет је постао битан сегмент нашег живота. У том мноштву свима доступних информација, у тој бескрајној виртуелној грађевини, многи од нас се занесу и загубе, забораве куда су се запутили и шта им је то скренуло мисао и одвело их у нежељеном правцу. Губљење драгоценог времена и бег из стварности су заправо највећа од многобројних иску-

шења која прете ономе ко крене на пут у виртуелни свет, својеврсни виртуелни свезнадар.

Многобројне су предности интернета, корисне информације које нам помажу у послу, брза размена информација и искустава, могућност свакодневног контакта са блиским особама које, стицајем околности, живе далеко од нас. Када набрајамо све ове предности, чини се да је заправо једино решење за спречавање зависности – умереност у свему. У супротном, уколико не пронађемо праву меру у коришћењу интернета, постаћемо зависници, нећемо умети правилно да распоредимо своје време и обавезе. Прави зависници, наиме, занемарују свакодневне обавезе на рачун активности на интернету. Зависност од интернета је у научним круговима већ окарактерисана као поремећај понашања, а то је, сложићете се, озбиљна дијагноза. Као што нам је познато, сва-

ку болест, а нарочито болест зависности, боље је спречити него лечити. Друштвене мреже су посебна врста изазова за младе, јер је то простор за манипулације свих врста, од лажног представљања, преко узнемиравања до извржавања руглу, тј. вербалног насиља. Свакако је потребно направити јасну границу између виртуелног и стварног, да се младе особе не би нашле у расцепу између ова два света.

На основу мини истраживања, дошли смо до податка да ученици нашег Дома свакодневно у просеку проводе два сата на интернету, од тога највише времена проводе играјући видео-игре и посећујући друштвене мреже. Већина домаца сматра да интернет има више предности него мана, да нам више користи него што нам штети, али да од нас зависи како га и у које сврхе користимо.

Брајислав Бежанић, васийиџач

Најпопуларније апликације у Дому:

facebook	Whats up	Instagram
Марија Радојичић: Свакодневно, бар једанпут, сам на Фејсбуку. Највише га користим за дописивање са пријатељима који живе далеко. Може бити користан и за школу, наше одељење има своју групу на Фејсбуку, која нам служи као подсетник за наставу.	Урош Пантовић: „Користим је свакодневно, јер је бесплатна, а погодна и најбржа апликација за комуникацију – слање порука, фотографија, аудио и видео записа.”	Лазар Мијусковић: „Ако имате налог на Фејсбуку, не морате правити посебан налог за Инстаграм. Ова апликација користи се углавном за постављање фотографија и видео записа, које за разлику од Фејсбука, са инстаграма не можете да преузмете. Инстаграм користим свакодневно, обично увече, када завршим са свим обавезама.”

Пуџоџис

АУСТРАЛИЈА – величанствени континент

Аустралија, величанствени континент, пун екстремних, задивљујућих призора. Отишао сам тамо у посету својој сестри коју дуго нисам видео. Лет је био дуг и исцрпљујући, трајао је непуна 23 сата, са преседањем у Абу Дабију, али сам био спреман за то. Када смо слетели у Мелбурн, једва сам чекао да видим своју сестру, полетео сам јој у загрљај. Док смо путовали ка њеном стану, ја сам разгледао град. Све је тако уређено и мирно. Кад смо стигли у сестрин стан, спустио сам кофер, а затим смо, у знак добродошлице, наздравили чашицом српске ракије. Изашао сам на терасу и погледао град. Био сам одушевљен, нисам могао да ишчекам нове авантуре.

Већ сутрадан смо кренули на путовање, у обилазак знаменитости града. Били смо на прелепим плажама, са кристално чистом топлом водом, посетили смо највећу зграду у Мелбурну – Eureka Skydeck, одакле поглед на град одузима дах. Путовали смо затим у национални парк Грампианс, где сам видео природне лепоте Викторије. Такође смо били у Музеју злата у Баларату, где се налази највећи грумен злата на свету, тежак чак 66 килограма. Следећа дестинација нам је била – острво Филип, где смо чекали па-

туласте пингвине да изађу на обалу, после њиховог вишемесечног путовања. Полуострво Морнингтон је предивно место за релаксацију, ту смо се често враћали. Хотел Grand Hyatt Melbourne памтићу по галантности, предивним вечерама и љубазном особљу, сјајним колегама моје сестре, који су увелико улепшали мој боравак. Оно што ме је посебно одушевило јесте ноћни провод у Мелбурну, биоскоп, кафићи. Упознао сам много људи, сви су веома пријатни, гостољубиви и веома забавни, осећао сам се безбрижно, опуштено. Испунио ми се

највећи сан – да рођендан проведем са се-стром. Сваки тренутак проведен са њом у певању, игрању, глумирању, грљењу, остаће заувек у мом срцу. Провео сам доста времена у шетњи градом, покушавајући да упијем што више утисака, сву ту лепоту, да што више запамтим.

Дошло је време да се из ове земље снова крене назад, у хладан и окрутан свет, како је мени деловао Београд по повратку. Обећао сам себи да ћу се вратити у тај рај на земљи, један једини Мелбурн.

Жељко Грујовић, IV разред

Литерарни радови

Дан њосле

Гле, како је леп дан данас! Дуго сам размишљала где да идемо, али мислим да је овде најлепша природа. Зар није лепо оно језеро?”, упитах га. „Шта? Понови молим те, нисам те чуо, пажњу ми је привукао онај ауто, како само моћно изгледа!”, рече ми друг.

Дуго времена ми је требало да се пробудим. Синоћ бих дошла раније да пијану Теодору није требало одвести кући. Верујем да се она ничег не сећа. Мене само интересује зашто им је она била тако занимљива, а ја сам очигледно била досадна. Па, морам признати да је и мени на тренутак била смешна, како је ходала и шта је све причала. Вероватно ће ме звати ускоро да ме пита да ли је у својој кући и да ми каже како на следећу журку неће ићи са мнош, ако не конзумирам „неизбежна” алкохолна пића.

„О, добро јутро, деко! Одакле ти овако рано? Баш лепо што си до-

шао. Хоћеш кафу?”, заинтересовано ћу ја. „Е, где си, декино? Може, може. Па јесте, баш је рано, ево сад ће и твоји родитељи са посла, а они раде до три. Је л’ тако беше?”, смешка се дека.

Принех му кафу и у тренутку се разочарах кад бацих поглед на ТВ. „А реци ми, деко, шта гледаш?”, упитах га у неверици. „Шта? А, то! Ма, видим пренос уживо, па рекох да погледам. Чини ми се да Тито држи говор. Прича о некој води. Не чујем добро, знаш? Прича о напредовњу, каже како га оно од прошле године није пореметило. Ваљда мисли на поплаве. Помиње Београд на води. То ме мало збуњује. Па се појави неки са чаршавом на глави. То је ваљда онај из несврстаних, шта ти ја знам. Хе, хе, њега не разумем, али види што му је жена лепа, као неко наше чељаде. Па се појави Милошке, ха, ха, па се посвађаше. Слоба му рече да од тог посла нема ништа. Боже, та они

немају паметнија посла! Ја стадох да сачекам Шешеља, али њега нема. Ма додај ти мени, сине, тај даљински да деко пусти нешто занимљивије. Овде Турци, а овде ови са црвеним тачкама на челу, овде Телевиза досадента, време ме не интересује, киша неће престати скоро. Охо-хо, то – ‘Парови’! Ха, ха, не гледај ме тако запрепашћено. Ево пустићемо Телевизу досаденту, то је и мени и теби лепо. А, шта мислиш? Или ипак да вратимо да видимо шта му рече Слобо?”

„Деда, ја идем, а ти одгледај оне са тачкама на челу, па ми јави шта је било, ако не заспиш на пола епизоде!”, рекох.

„У баш је добар ауто, ти и ја никад нећемо имати овакву мечку!”, рече друг. „А гледао си емисију о угроженим белим медведима?!... Извини, нисам те пратила. О каквим мечкама причаш?”

Јована Пејровић

Марија Терзић

Свако од невоље научи неку вештину

Живот је препун непредвиђених околности, неке ствари се дешавају против наше воље. То некада тешко прихватимо, сигурно би нам било лакше када бисмо на њих могли утицати.

Дуго нисам могла да на прави начин прихватим оно што ми се дешава. Увек сам могла да се ослоним на мајку, она ме је увек разумела, али морам признати да није лако примати ударце живота са осмехом на лицу. Била сам принуђена да се борим за своје место под сунцем. Одрасли, а још више деца, знају да буду јако сурови, не стрепе да вас повреде и да искористе ваше слабости. С тим сам се више пута суочила, питала сам се зашто се баш мени дешавају те ужасне ствари, зашто су људи груби према мени.

А онда се нешто променило, заправо ја сам променила угао гледања, почела сам да прихватам проблеме. Оно што је био мој највећи недостатак, претворила сам у своје оружје и постала јача, сигурнија у себе, као да су невоље, коначно, почеле позитивно да утичу на мене. Утеху сам пронашла у писању песама и прича, писала сам о ономе што ме је болело, своје животно искуство преносила на папир.

Ту вештину сам савладала у најтежим тренуцима, захваљујући њој дошла сам до нових сазнања, научила сам да прикријем своју слабост, тугу и бол, да их нико не искористи као оружје против мене. Када је човеку тешко, он мора да се усмери и пронађе прави пут.

Рада Новићовић, III разред

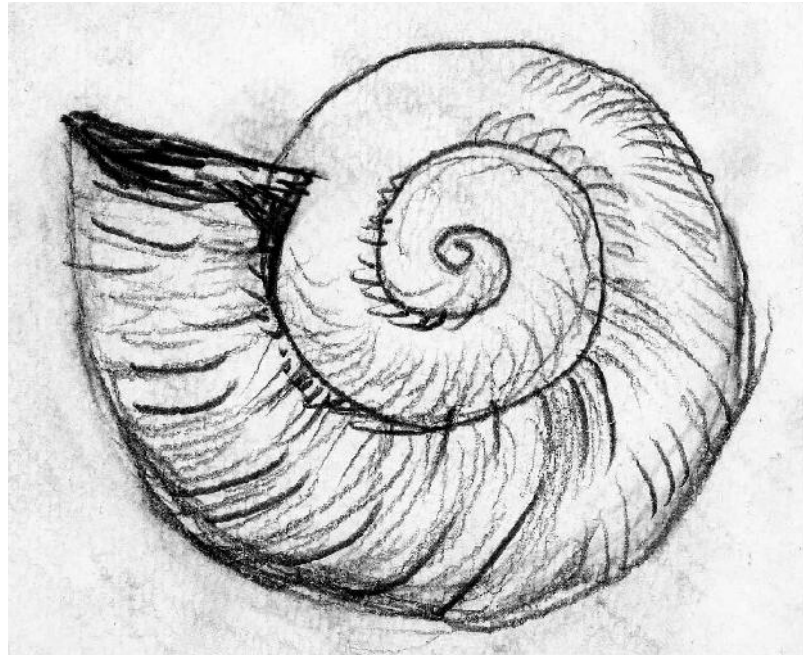
Литерарни радови

Зид

Сунчеви зраци се стидљиво пробијају у канцеларију професора Симоновића, обасјавајући његов масивни радни сто и удобну кожну наслоњачу. На столу је стаклена пепељара пуна опушака, кутија за дуван и златни „Зипо” упаљач. На другом крају стола наслана је хрпа папира и на њој књига похабаних корица. Добродржећи педесетогодишњак, проседе косе улази у просторију, сањив, у кућном огртачу, приближава се прозору и баца поглед на сунцем окупано двориште. Отвара прозор и собу испуњава мирис јоргована и свеже покошене траве. Затим прилази столу и пали прву јутарњу цигарету.

Овај угледни универзитетски професор и научник припада интелектуалној елити града. Изградио је своју каријеру и углед напорним радом и генијалношћу. Цењен је у својој струци као велики стручњак, његово мишљење се увек слуша. Својом појавом и држањем изазива поштовање. Они који га мало боље познају рећи ће да је помало хладан и повучен, али такви су ваљда сви велики умови. Нарочит утисак професор оставља на младе студенткиње, што због своје генијалности, што због физичког изгледа. Оне смелије, покушавале су да освоје професора, али ниједна није успела ни да завири иза хладне фасаде, а камоли да придобије његову љубав.

Најтајанственија страна професорове личности је његов однос према женама. Било је у његовом животу неколико пролазних авантура, али, пошто је у њих улазио без икакве страсти и емоција, оне нису успевале да се одрже. Све те жене тврдиле су да је то безоцећајан човек, равнодушан према свему. Нико не зна прави узрок ње-

Марија Терзић

гове повучености и крајње резервисаности према супротном полу, јер он не воли о томе да прича.

Да бисмо разумели шта се крије иза те хладне спољашњости, морамо се вратити у прошлост, у професорово ђачко доба. Младост је специфично раздобље у животу сваког појединца, тамо леже корени највећих људских патњи. То је време када у мору безличних маски бирамо своју, кад од безброј различитих путева проналазимо онај којим ћемо корачати и када се први пут суочавамо са људском похлепом и мржњом. Професор је био интелигентан, вредан и амбициозан младић, можда претерано зрео за своје године. Проналазио је задовољство у читању, уметности, науци и свему ономе од чега већина његових вршњака бежи. За њега ништа није представљало проблем, сваку тешкоћу је са лакоћом превлазио захваљујући својој ванредној интелигенцији. Једино чега се бојао и шта није могао да разуме била је љубав. Ту му нису помагале никакве књиге ни науке. Био је беспомоћан и то га је нервирало. Плашио се осећања, али опет био је преплављен бујицом

најразличитијих емоција, које су га збуњивале. Осећао се рањиво кад год би требало да некоме провери своје проблеме, страховао је да ће бити повређен. Убрзо се помирио са чињеницом да је то проклетство са којим мора да живи и изградио је око себе зид иза кога никога није пуштао. Тако се сигурно осећао иза тог зида! Нико није могао да га повреди. Био је заштићен од људских пакости, од мржње, љубоморе, али и од љубави. Сви су се чудили како неко може бити тако равнодушан и безоцећајан. Нико није ни наслуђивао да се иза те маске крије осећајно и уплашено створење.

Многе девојке су облетале око њега, али он је био равнодушан према њима. Убрзо би све оне схватале да је узалудно ишта покушавати и одустајале би. Једна девојка се издвојила по својој истрајности. Није одустајала, иако је и она наилазила на исту препреку. Била је очајнички заљубљена у младића и решила је да не одустаје док не освоји његово срце. У њој је прорадио онај урођени женски нагон да неког мушкарца потчини себи и да га баца на колена. Није се мири-

Литерарни радови

ла са тим да неко може да је одбаци кад му се она тако безусловно предаје. Гледала би га право у очи, нежно, молећиво, као да га преклиње да је пусти унутра. Осетила је његов страх, његову слабост и то јој је био подстрек да иде даље. Младић је био збуњен, осећао је како зид око њега попушта, почео је да верује да је ипак могуће да и он осети чари љубави. Док је стајала испред њега, он би је гледао у очи, а телом би му прострујала нека непозната енергија. У тим тренуцима разум га је напуштао, потпуно би се препуштао осећањима. Полако је подлегао њеним чарима, лед се топио, зид пуцао. Осећао се срећно као никада у животу, напokon је и он могао да воли, без страха да ће бити повређен.

На њеном лицу је сијао осмех задовољства. Коначно га је имала. Он, недодирљив, хладан, за многе неосвојив, био је ту, пред њеним коленима, само њен и ничији. Али, у том тренутку игра је изгубила своје чари. Схватила је да га не воли, да га никад није ни волела. Желела га је само као трофеј, као нешто недостижно. Хтела је да лови даље, да вреба нове жртве, јер она је та која не уме да воли, већ само да буде вољена. Желела је да сви жуде за њом.

Оставила га је једног дана без много речи, уместо којих му се само пакосно насмешила у знак победе. Младић је стајао над амбисом. Неописив бол је парео његову душу, његови најгори страхови су се остварили. Дакле, био је у праву што се скривао, требало је да послуша разум и да остане иза свог зида. Једина особа којој је веровао и коју је волео повредила га је. Осећао је огромну празнину у грудима, али знао је да мора да настави даље, мора да заборави све и да се посвети ономе у чему је најбољи. Једини начин да у томе успе јесте да изгради нови зид, још већи и чвршћи и да више никада никоме не дозволи да га повреди.

Ево, прошло је већ тридесет година, а професор још увек није преболео своју прву љубав. Године су донеле забрав, њен лик је полако почео да бледи, али бол је остао. Бол који га је целог живота подсећао на њу и који му није дозволио да поново заволи. И овог дивног пролећног јутра, док пуши своју јутарњу цигарету, сећа се њених нежних очију и каје се што им је дозволио да га заведу.

Никола Видаковић

На мосту

Зауостављен саобраћај на мосту и окупљен народ значили су само једно, неко жели себи да одузме живот. Полиција је обезбедила место дешавања, а стигао је и тим за преговоре. Драма је трајала већ пола сата, а радознали пролазници су се окупљали у све већем броју.

Једна нога му је била пребачена преко заштитне оградe, а друга је још била у неизвесности, она је представљала ту његову другу половину која још увек размишља. Пушио је цигарету за цигаретом, иако није био страствен пушач. Никада није попушио толико цигарета, чак ни док је био на ратишту.

Под полицијским рефлекторима јасно се видео његов лик. Био је крупан човек, тамнијег тена, запуштене косе и великих шака, отечених од дугогодишњег напорног рада. Брада му је била стара три-четири дана, велики подочњаци су указивали на његову неиспаваност и исцрпљеност. Носио је маслинасту вијетнамку, видно стару, и фармерке с краја деведесетих.

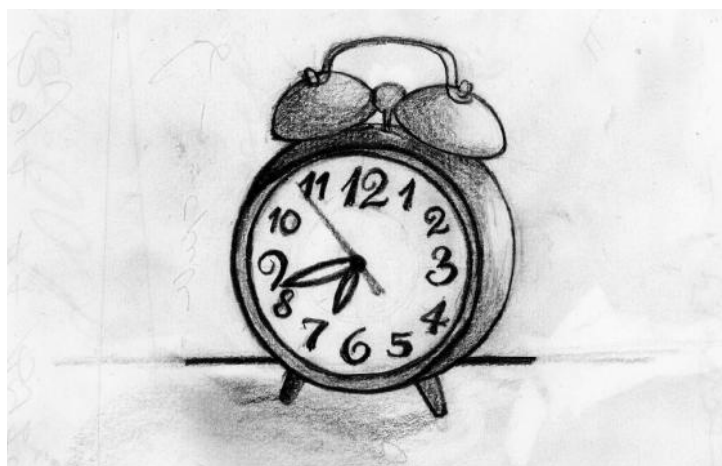
Народ, навикао на брз живот, гласно је негодовао, бесан због заустављеног саобраћаја. Из гомиле су се чули повици: „Скочи“, „Не смеш“... Нико од њих се није запитао каква га је мука натерала да почини самоубиство. Нико није знао да му је смањена плата и да је тада

почео пакао у кући. Жена која није имала посао, бивала је све нервознија, седмогодишњи син који је тих дана требало да крене у први разред морао је добити свеске и нове патике. Из дана у дан свађа је била све већа и већа, жена све напорнија и нервознија. Једно вече скочи на њега, извређа га, а он онако гомилајући све у себи и чувајући све лоше у грудима, екслодира и удари је шаком тек онолико колико да је мало одмакне. Њој је то био знак да одмах спакује ствари и са синчићем оде код мајке. А јутрос, два дана након свађе, газда га сачека са отказом, без икаквог образложења.

Полиција је убрзо довела његову супругу како би поразговарала са њим. Пришла му је видно уплашена и искрено уплакана. Ћутала је, као да му каже да се каје, као да му каже да му опрашта. Озбиљним погледима су разговарали. Изгледало је да причају о сину, о њиховој јединој срећи и светлој тачки у деветогодишњем браку. Подигла му је руку, ставила на своје мокро, од суза, лице и миловала га образима. Из његовог ока потече суза. Када су сви помислили да је готово и да га је жена спасила, он јој рече тихо на уво: „Волим те“, затим је одгурну и баци се у воду.

(Јануар 2015)

Ијор Тојаловић

Марија Терзић

Литерарни радови

„Ја можда ходам сјоро, али никада не ходам уназад”

Абрахам Линкон

Корак по корак, реч по реч. Мисли дубоке, тешке. Толико тога нас чека у животу, толико неправде са којом се треба изборити, не осврћући се уназад. Треба ходати споро, сагледати људе око себе, данас када сви некуд журе. Хајдемо заједно, држећи се за руке, као мала деца, онако трапаво али чврстим кораком. Нећемо стајати у месту, нећемо се

освртати. Ходајмо полако, не јуримо за другим људима. Онај ко жели- сачекаће нас, неће ићи испред нас, ићи ће са нама. Ту лекцију живота сам научила, колико год брзо ишао и јурио време – нећеш га стићи. Зато сада ходам споро, али никада не ходам уназад.

Дијана Маринковић, IV разред

Вучја верносѝ

Било је рано јутро када када ме је пробудила нека вика и прича. Погледао сам кроз прозор. Напољу су били неки људи које нисам видео. Сви су носили пушке. У собу је ушао мој отац, нешто је тражио. Питао сам га шта се дешава, шта сви ти људи траже овде. Он ми је рекао да су у близини виђени вукови и да се спремају да иду у лов на њих. Мени је све то звучало занимљиво, питао сам оца да ли могу да идем са њима, мислио сам да ме неће тако лако пустити, али он ми је само рекао да треба брзо да се спреим, јер они ускоро крећу. Више од пола дана смо лутали планином, али нисмо нашли ни трага вуковима. У једном тренутку, пси су почели да лају и брзо су јурнули негде иза брега. Наишли су на лешину јагњета. Вероватно су га вукови ухватили у селу. Пси су били узнемирени. Дубље у шуми ловци су угледали вука, сви су узели своје пушке и почели да га јуре. Вук се тешко крећао. Имао је рану на једној нози. Ловци су успели да га истерају из шуме на једну ливаду. Одједном сам чуо више пушака које су опалиле у исто време. Вук је пао. Убрзо смо видели штене како трчи и дозица мајку. Било ми га је жао, желео сам да га однесем кући и припитомим. Убили су и њега. Два човека су пронашла неку другачку грану и везали вучицу за

њу. Тако су је однели у село. Сви су били веома срећни што су се решили велике опасности по стоку, а и по њих саме. Оставили су је у шталу поред куће. Дуго су дискутовали шта да раде са вучицом. Једни су хтели да је одеру и продају кожу, други да је закопају. Ја сам до касно у ноћ лежао на кревету. Ноћ је била невероватно тиха. Непрестано сам мислио на вучицу. Одједном сам зачуо завијање вука, пси су почели да лају, а стока се узнемирила. Пробудио сам оца, он је узео пушку и истрчао напоље. Видео је вука како се крије иза неког камењара. Пуцао је у ваздух, вук се уплашио и побегао. Ујутру сам се пробудио, чим је први зрак сунца пао на моје лице. Нисам могао да се смирим. Полако сам се ишуњао напоље и отишао до штале. Стајао сам на вратима и гледао вучицу. Било ми је много жао. Имао сам утисак да сам је познавао целог живота. У том тренутку сам осетио да је неко иза мене. Када сам се окренуо, угледао сам вука. Од тог погледа ми се следила крв у жилама. У том тренутку сам зачуо пуцањ и угледао оца са пушком у руци. Вук, рањен у стомак, последњим атомима снаге привукао се вучици и легао крај ње. Желео је да поново буде поред своје вучице, па макар и мртав.

Рада Новићовић

Пронађите у прошлости водиљу за будућност

Човек учи целог живота, то је нормално, јер не можемо очекивати да ће све што чинимо бити исправно, наши први покушаји нису увек они прави. Сви наши поступци део су општег искуства, скривеног међу прашњавим корицама књига на полицама библиотека које чекају да их употребимо, јер то је њихова сврха – да нас поуче и наше изборе учине правим. Живот је сачињен од успеха и падова, неке потезе смо принуђени да повлачимо више пута, одлуке које су нас довеле до успеха трудимо се да запамтимо и изнова применимо зарад властите среће.

А шта се дешава са грешкама које починимо? Како поступамо када желимо да променимо нешто у свом животу? Покушавамо да коригујемо своје поступке, окрећући се прошлости, туђем искуству и ту тражимо решење. За многе проблеме готова решења нећемо пронаћи, али у много чему туђе искуство нам може помоћи. Туђе знање и искуство део су опште историје. Често се сетим како је говорио мој наставник историје: „Ако је знање помогло великим мислиоцима и вођама да напредују, помоћи ће и нама, обичним смртницима.”

Брајислава Новковић, III разред

ДОМСКИ МУДРИЈАШИ

PRO ET CONTRA

ТЕЗА	ЗА	ПРОТИВ
Ако будеш мост, свако ће да те гази.	Игор: Тачно, али ћеш бити од велике користи.	Дијана: Нипошто не дозволите да вас газе! Боље се правите да вам фали нека даска у глави.
Боље џабе седети, него џабе радити.	Дијана: Да, увек је боље кад је нешто џабе.	Игор: Нетачно! Кад радиш, не бојиш се глади, наћи ће се и за волонтера нека кора хлеба.
Во се веже за рокове, а човек за језик.	Дијана: Тачно, али кад паметан заћути, будала проговори.	Игор: Човека кад хапсе, везују га за руке, а не за језик.
Већа глава, више главобоље.	Игор: Тачно, а теже је и наћи одговарајући шешир.	Дијана: Мања глава – мање мозга.
Где нема мачке, ту мишеви коло воде.	Игор: Да, али то су мишеви који воле фолклор.	Дијана: Где нема мишева, мачке остану гладне.
Хоћеш ли да те сви мрзе, реци сваком ко је ко.	Дијана: Да. Приђите пријатељима и кажите им све што вас нервира код њих, па после тога пребројте колико их је остало.	Игор: Неће вас замрзети, ако не кажете ко је коме ко.
Која кокош много кокоће, мало јаја даје.	Игор: Тачно, али од тих јаја ће испасти најбоља торта.	Дијана: Певац који не кукуриче, никаг не пробуди, а кокош која не кокоће не даје јаја.
Једна шугава овца цело стадо ошуга.	Дијана: Тачно, с ким си, такав си.	Игор: Нема шансе, од шугаве овце сви беже, па и вук!

Конјирани: Дијана Маринковић и Игор Тојаловић

Викенд у дому

Викенд у дому није као сваки дан, тако кажу домци који су га преживели. Тада дом одише другим расположењем. Чим су домци са коферима отишли кућама, ви сте можда зажалили што сте остали, па ипак овај викенд не мора бити промашен. Срећници сте, ако сте цимерима угледали леђа, јер соба остаје само вама, мада понекад и друштво добро дође. Да се разумемо, учење петком се оправдава само ако сте уплашени четвртак који спрема пријемни, у супротном – усисивач у руке и поспремите собу. Бићете захвални себи већ средином следеће недеље. Искористите петак за

опуштање, шетње по граду, поред Мораве, а можете отићи на стазу и трчањем се ослободити стреса и негативне енергије. Увече позовите присутне домце у салу на филм, то је добар повод за дружење. Иако мислите да знате све о домцима, неки људи вас пријатно изненаде, као да сте их тек у том тренутку заиста упознали, можда баш тог викенда пронађете новог пријатеља. Субота је резервисана за одмор и дуго спавање, тако да се васпитачи неће изненадити ако преспавате доручак и закасните на ручак. Немојте занемарити ни учење, а у паузама можете изаћи до парка или попити чај или кафу поред домс-

ке фонтане. Наравно, на располагању вам стоји домски терен, мало спортског надметања увек добро дође. Недеља је брзо дошла, а она, то сви знамо, може бити депресивна, нарочито ако сте неспремни за тај фамозни понедељак, зато убрзајте темпо, устаните пре доручка и добро загрејте столицу, пре него што домци почну да пристижу, јер тада почиње стампедо. Али, ту су и слаткиши и ђаконије које су послали брижни родитељи, а познато је да храна поправља расположење, тако да ћете нову радну недељу дочекати са осмехом.

Брајислава Новковић

Шарене сѝране

Домска чиода

- А – Андрија – прве гусле Дома.
 Б – Бурек – брзинско пуњење енергијом.
 В – Витанова – неизоставна после вечере.
 Г – Гоце (девојке знају зашто).
 Д – Домијада – више среће други пут!
 Ђ – Ђувеч – сви му се обрадујемо!
 Е – Еурека – (погледајте рубрику: Бисери).
 Ж – Журка – са лепим Ди-џејем!
 З – Здрава храна – грашак и боранија!
 И – Инстаграм – Ала пљуште домске слике!
 Ј – Једнокреветна соба? – Можда у новом дому!
 К – Кућа – Збогом дијети!
 Л – Лењост – па шта бисмо радили?
 Љ – Љубав – Мира и Данијел.
 М – Месни нарезак – јупи, нема га више!
 Н – Нови дом – „Одавде до вечности“!
 Њ – ЊАМ, ЊАМ! Стижу цимери од куће са торбама пуним хране!
 О – ОЦЕНЕ – „Пријавићу кад поправим!“
 П – Подочњаци – последица ноћног учења.
 Р – Рашка – најбучнији у Дому!
 С – Синђелићи – вечерње окупљање.
 Т – ТОП попусти за младе!
 Ћ – ЋИЋО – опет се гледа Дневњак.
 У – Усисивач – слабо ради ил се слабо користи?
 Ф – ФИЗИКА – ноћна мора домаца.
 Х – Хладна вода – добра за циркулацију!
 Ц – ЦВРКИ – Цврčkова слава далеко се чује!
 Ч – Чујем ја – ништа се не чује!
 Џ – ЏЕЗВА – ко ће да је опере?
 Ш – Штекери – Сад ће поноћ, а батерија празна!

Славица Сѝојковић

ФИЛМОВИ

Драги домци, за вас смо припремили списак филмова, углавном новијих, које бисте могли да погледате у паузи од учења:

1. ТРКА (Race) – 2016.

Стефан Џејмс игра главну улогу у филму о Џесију Овену, освајајућу златне медаље на ОИ у Берлину 1936. године.

2. У ПОТРАЗИ ЗА ДОРОМ (Finding Dory) – 2016.

Наставак Дизнијевог филма „У потрази за Немом“ који је обележио многа детињства.

3. БАЈКА О БОКСЕРУ (Cinderella man) – 2005.

Филм је снимљен по истинитој причи о боксеру Џејмсу Ц. Бредоку.

4. ПОДМУКАО (Sinister) – 2015.

Наставак хорора “Sinister” који леди крв у жилама. Мајка и син се селе у кућу, обележену смрћу.

5. НАЈДУЖА ВОЖЊА (The longest ride) – 2015.

Љубавна прича настала према књизи Николаса Спаркса.

6. ЗАМЕНА (The change up) – 2012.

Комедија о два пријатеља чије су животне улоге замењене. Како бисте се ви снашли у животу свог најбољег пријатеља?

Брайислава Новковић

Бисери:

- Једно таксило до Дома ученика! Чуј мене – таксило, такси возило!
- Све што је лепо – лети.
- Не шкрипај с креветом!
- Болесници морају да се збрину збрињавањем.
- Краљево се налази на реци Рибар.
- Тишина, да чујем ко прича!
- Кад се насмеје – отвори уста до носа.
- Нисам хтела да тако буде, па сам ћутала у себи.
- Ко је рекао „еурека“? – Колумбо!
- Индукција се одређује правилом завр-тња... десне руке.
- Држите ми палчеве данас, најгорећи је дан!

Сакућиле: Брайислава Новковић и Рада Новићовић

ДОМ

Погледајте овај дом –
 Какав је унутра лом!
 Ако уђеш у тај дом
 Доживећеш нервни слом!

Васпитачи ту су сви –
 Да провере где смо ми,
 Где идемо и са ким,
 Да л' идемо путем злим.

Момчило је директор,
 Он је прави селектор,
 Још медаља немамо –
 Ал се за њих спремамо!

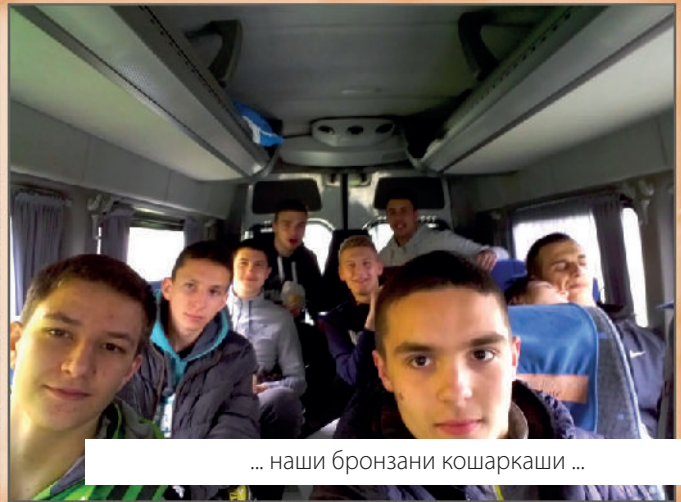
Ми идемо ускоро,
 На факултет крећемо –
 Ал ћемо се вратити.
 У дом ћемо свртатити.

Завршавам песму сад,
 Јер ме уби глад,
 Невенкин се чује глас –
 Вечера је мени спас!

Увек љадна Цврки

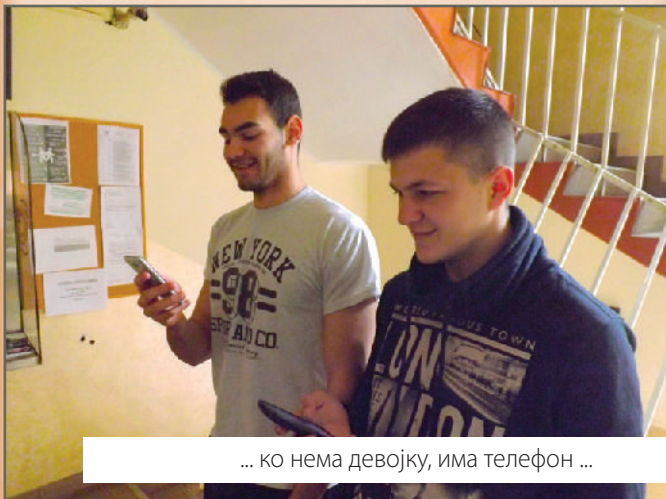
... једна од ретких, сачуваних, фотографија са Сајма ...

... наши бронзани кошаркаши ...

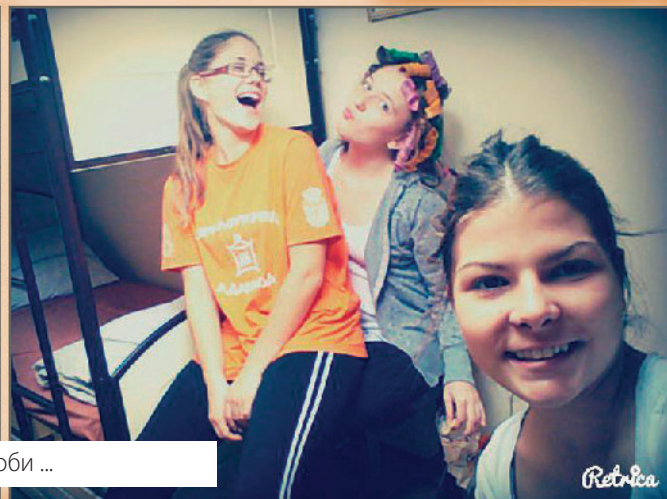
... драмска секција: домске „Шмизле“ у акцији ...

... ко нема девојку, има телефон ...

... како на улици, тако и у соби ...

Наше матуранткиње: са домске сцене на испит зрелости

На овој ливади ускоро ће бити нови Дом